

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLXXVII. ad annum DXC.

Parisiis, 1644

Epistola LIII. Gregorii Papae I. Ad Childebertvm Regem Francorvm. Virgilio se vices suas, & pallium regis petitu concessisse: hortatur vicissim vt illi faueat in prohibenda simonia, & ne ex laicis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15221

seruentur, & nullius ea quæ constituerit audeat occasionis excusatio violare. Hoc etiam vos pariter præuidimus admonendos, ut nullus vestrum ad longinquiora loca sine præfati fratris & coepiscopi nostri Virgilii auctoritate tentet aliquo modo proficisci; scientes quia & prædecessorum nostrorum, qui vices suas eius prædecessoribus commiserunt, sic procul dubio mandata definiunt. Hortamur præterea, ut de officio suo sit quisque vestrum sollicitus, ut qui promissam cupit mercedem passionis accipere, commissum sibi gregem solitudine & oratione custodiat; ne lupus insidians oues creditas inuadendo dilaniet, & sit in retributione poena pro munere. Optamus igitur, fratres carissimi, & totis omnipotentem Dominum precibus exoramus, ut dilectionem vestram in amoris sui constantia faciat magis magisque feruescere, atque in pace ecclesiæ manere, & in vna vos concedat magnopere retineri concordia. Nuntiatum vero nobis est, quod per simoniacam hæresim ad sacros quidam ordines adducantur, & hoc superscripto fratri & coepiscopo nostro Virgilio per omnia prohibendum mandauimus. Quod ut vestra fraternitas recognoscat, & studiose custodiat, & ipsa coram vobis est epistola relegenda. Data die xi. mensis Augusti, indictione xiii.

EPISTOLA LIII.

GREGORII PAPÆ I.

AD CHILDEBERTVM REGEM FRANCORVM.

Virgilio se vices suas, & pallium regis petitu concessisse:
hortatur vicissim ut illi faueat in prohibenda
simonia, & ne ex laicis repente
fiant episcopi.

Gregorius Childeberto regi Francorum.

LÆTOS nos excellentiæ vestræ vehementer fecit epistola, quæ pia vos affectione de honore & reuerentia sacerdotali testatur esse sollicitos. Hinc etenim cunctis ostenditis fideles Dei vos esse cultores, dum sacerdotes ipsius grata ac debita veneratione diligitis, & Christiana deuotione quidquid ad eorum augmentum pertinet agere festinatis. Vnde & gratanter ea quæ scripsistis accepimus,

pimus, & quæ voluistis animo libenti concessimus. Atque ideo fratri nostro Virgilio Arelatensis ciuitatis episcopovices nostras iuxta antiquum morem & excellentiæ vestræ desiderium, Deo fauente, commisimus: cui etiam & pallii vsum, sicut prisca habuit consuetudo, concessimus. Sed quia aliqua ad nos perlata sunt quæ & omnipotentem Deum nimis offendunt, & quamplurimum sacerdotii honorem reuerentiamque confundunt, quæsumus vt potestatis vestræ adnitente censura modis omnibus emendentur; ne dum laudandæ deuotioni vestræ res temerariæ ac peruersæ repugnant, aliorum, quod absit, culpa aut regnum vestrum grauetur, aut anima. Peruenit autem ad nos obeuntibus episcopis quosdam ex laicis tonsurari, atque ad episcopatum præcipiti saltu conscendere, & qui discipulus non fuit inconsiderata ambitione magister efficitur; & quoniam quod possit docere non didicit, sacerdotium tantummodo gerit in nomine, nam laicus in sermone pristino perseverat & opere. Quomodo ergo pro aliorum peccatis intercessurus est qui sua primitus non defleuit? Talis enim pastor non munit gregem, sed decipit; quia dum contradicente verecundia non potest aliis quod ipse non facit suadere, quid est aliud nisi vt plebs dominica prædonibus populanda remaneat, & inde sumat interitum, vnde salutiferæ protectionis magnum debuit habere subsidium? Quod quam prauum sit quamve peruersum, ex sua quoque ordinatione excellentiæ vestræ celsitudo perpendat. Certum namque est non vos ante exercitui ducem præponere, nisi vobis labor eius fidesque probata constiterit, nisi eum antea actæ vitæ virtus & sollicitudo aptum esse monstauerit. Si vero non aliis nisi huiusmodi viris committitur gubernandus exercitus, qualis dux esse debeat animarum, ex istius rei consideratione, seu comparatione bene colligitur. Sed verecundum nobis est, & dicere pudet, quia ducatum sibi sacerdotes arripiunt, qui exordium religiosæ militiæ non viderunt. Simul autem & illud valde execrandū nobis est nuntiatum, quod sacri ordines per simoniacam hæresim, id est, accepto præmio conferuntur. Et quia pestiferum nimis est, & sanctæ ecclesiæ vniuersali contrarium, in sacrum quempia ordinem non meritis, sed precio collocari, hortamur, vt

tam detestabile facinus de regno suo excellentia vestra prohiberi præcipiat. Nam ipse se ad hoc officium ostendit prorsus indignum, qui donum Dei pecunia mercari non metuit, & commodis præsumit appetere, quod habere per gratiam non meretur. Hæc igitur, præcellentissime fili, idcirco admoneo, quia animam vestram saluari desidero. Quæ etiam dudum scribere volui, si voluntatem meam innumera occupationes minime præpedissent. At postquam se congruum rescribendi tempus ingessit, quod facere me oportuit non omisi. Salutantes itaque excellentiam vestram paternæ caritatis affectu, petimus ut cuncta quæ superscripto fratri & coepiscopo nostro fieri seruarique mandauimus, fauoris vestri præsidio compleantur, ne cuiusquam ea aliquo modo elatione aut superbia conuelli permittatis, sed sicut per prædecessores eius singulos sub gloriosi patris vestri regno seruata sunt, ita quoque auxilio vestro sollicita omnino deuotione seruentur. Oportet ergo, ut hoc nobis vicarie rependatur, & sicut nos vestram implere non distulimus voluntatem, ita & vos propter Deum, & beatum Petrum apostolorum principem, nostra faciatis in omnibus seruari statuta; quatenus excellentiæ vestræ laudabilis & Deo placita se circumquaque tendat opinio. Data die XII. mensis Augusti, indictione XIII.

EPISTOLA LIV.

GREGORII PAPÆ I.

AD MARINIANVM EPISCOPVM RAVENNÆ.

De vsu pallii ei concesso.

*Gregorius Mariniano episcopo Rauennæ.*Ioan. diac.
lib. 4. c. 5.

APOSTOLICÆ sedis beneuolentia, & antiquæ consuetudinis ordine prouocati, fraternitati tuæ, quam in Rauennati ecclesia gubernationis suscepisse constat officium, pallii vsum præuidimus concedendum. Quo non aliter te vti memineris, nisi in propria tuæ ciuitatis dimissis iam filiis ecclesia procedens, a salutorio ad sacra Missarum solennia celebranda: peractis vero Missis, idem in salutorio rursus curabis deponere. Extra ecclesiam vero non amplius illo tibi, nisi quater in anno, in letaniis